

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/6/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3220010227
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3220010227.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Mariána Dunčka a JUDr. Ondreja Samaša, v trestnej veci proti obžalovanému G. H., nar. XX.X.XXXX v H., trvale bytom B. S. D., prechodne bytom R. T. č. XX, trestne stíhanému pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c), e) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a), d) Tr. zák., na neverejnom zasadnutí, konanom dňa 22.marca 2022, prejednal sťažnosť prokurátora Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou proti uzneseniu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 9. decembra 2021, sp. zn. 3T/80/2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť prokurátora zamietá, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Uznesením Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 9. decembra 2021, sp. zn. 3T/80/2020, bolo podľa § 280 ods. 2 Tr. por. rozhodnuté o postúpení trestnej veci, vedenej na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 3T/80/2020 proti obžalovanému G. H. pre skutok, obžalobou právne posúdený ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c), e) Tr. zák. v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. a), d) Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť skutkom uvedeným v obžalobe pod sp. zn. Pv 260/20/3301 - 64, na tom skutkovom základe, že dňa 16.07.2020 v čase asi o 21.00 hod. v obci R. T. v kuchyni rodinného domu č. XX pod vplyvom alkoholu po predchádzajúcej slovnej hádke, začal svojej družke poškodenej J. Q., nar. v roku XXXX, s ktorou na uvedenej adrese žije v spoločnej domácnosti, vulgárne nadávať a následne ju fyzicky napadol tým spôsobom, že ju chytil za ruky, rukami ju fackal po tvári, minimálne jedenkrát ju udrhel rukou zovretou v päšť do oblasti tváre, uvedeným konaním spôsobil poškodenej J. Q. zranenia a to: pomliaždenie mäkkých tkanív hlavy v tvárovej oblasti, v oblasti nosa, s malým krvným výronom pod pravým okom so zakrvácaním do spojivkového vaku pravého oka, bez prejavov vegetatívnej symptomatológie, s dobou liečenia, prípadnej práceneschopnosti a obmedzenia v bežnom spôsobe života v trvaní od 16.07.2020 do 23.07.2020 spočívajúcom v obmedzení fyzickej aktivity a náročnej manuálnej práce, Okresnému úradu Bánovce nad Bebravou, pretože výsledky konania preukazujú, že skutok by mal byť prejednaný ako priestupok.

Citované uznesenie okresného súdu nenadobudlo právoplatnosť, pretože prokurátor podal proti nemu v zákonnej lehote sťažnosť, ktorú dodatočne odôvodnil. V úvode písomných dôvodov sťažnosti prokurátor poukázal na to, že v predmetnej veci podal na obžalovaného obžalobu, na obsah výrokovej časti napadnutého uznesenia a na podstatnú časť jeho odôvodnenia. Ďalej prokurátor uviedol nasledovné:

„S predmetným rozhodnutím súdu nie je možné sa stotožniť. Súd na základe spisového materiálu nesprávne zistil a vyhodnotil skutkový stav a z uvedeného dôvodu i nesprávne vyhodnotil konanie

obžalovaného po právnej stránke, pričom nevyhnutne tak došlo k pochybeniu spočívajúcim vo formulácii záveru, že žalovaný skutok nie je trestným činom, ale mal by byť prejednaný ako priestupok príslušným správnym orgánom. Prokurátor je toho názoru, že v uvedenom konkrétnom prípade nie sú dané dôvody na postúpenie veci a keď tak súd rozhodol, postupoval nesprávne a nedôvodne.

Rešpektujúc právne názory vyslovené v uznesení Krajského súdu v Trenčíne č.k. 3To/31/2021-409 zo dňa 17.03.2021 mám za to, že aj bez prihliadnutia na obsahovú stránku svedeckej výpovede svedka Q. a svedka U. ako zasahujúcich príslušníkov PZ ako i svedeckej výpovede svedkyne G. a svedkyne R. ako zasahujúcich príslušníkov PZP, v časti, v ktorej svedkovia reprodukovali skutočnosti uvádzané poškodenou, respektíve obžalovaný o priebehu skutku, je obžalovaný zo spáchania obžalovaného skutku usvedčovaný reťazou vykonaných dôkazov, ktoré jednotlivo a súhrnne tvoria logický celok, ktorý nepripúšťa inú verziu skutkového deja, ako je uvedený dej vo výrokovvej časti obžaloby.

Samotný obžalovaný vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že medzi ním a poškodenou došlo k hádke, pričom na hlavnom pojednávaní už na rozdiel od prípravného konania uviedol, že poškodenú neudrel fľašou, ale rukou a tiež, že sa medzi nimi nejednalo o prvú hádku, ale toto bola prvá hádka, kde došlo aj k fyzickému útoku. Obžalovaný sa pritom nedokázal hodnoverným a logickým spôsobom vyjadriť k otázke, ako sa krv poškodenej dostala na fľašu a v tomto smere uviedol, že krv poškodenej sa dostala na hrdlo fľaše tým spôsobom, že ju obžalovaný utieral a napil sa z fľaše. Obžalovaný tiež poprel, že by sa poškodenej vyhrážal smrťou.

Rovnako z výpovede poškodenej na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že v predmetný deň boli sami doma s obžalovaným a strhla sa medzi nimi hádka, ktorá vyústila do fyzického útoku, ktorý mal spočívať v tom, že obžalovaný dal poškodenej facku, nadával jej, búchal jej po hlave a následne ju mal sotiť, na čo si poškodená mala udrieť hlavu a pustila sa jej krv. Na to sa mal obžalovaný chytiť fľašu od alkoholu a týmto spôsobom sa mali dostať stopy krvi poškodenej na fľašu. Útok fľašou a vyhrážky smrťou poprela.

Z výpovede svedkyne G., odhliadnuc od skutočnosti, ktoré počula od poškodenej vyplynulo, že bola vyslaná na miesto činu ako záchranár z dôvodu napadnutia ženy. Na mieste činu videla dvoch policajtov, jeden bol s mužom a druhý so ženou. Iné osoby na mieste činu neboli prítomné. Na poškodenej spozorovala, že má krvavú hlavu a mala tam zranenia, pričom mala aj hematóm na pravom oku, opuchnutý nos, opuchnuté predlaktie a javila známky šoku.

Svedkyňa R. s výnimkou skutočností uvedených jej poškodenou vypovedala, že v predmetný večer boli s kolegyňou G. ako pracovníčky RPZ vyslané v noci na výjazd k poškodenej, ktorá mala v dôsledku napadnutia utpieť zranenie hlavy. Na mieste činu sa nachádzal obžalovaný, ktorý stál vonku s jedným policajtom a poškodená bola s druhým policajtom. Poškodená mala krvavú hlavu, hematóm pod pravým okom a opuchnutý nos a tiež ľavú ruku.

Svedok Q. s výnimkou skutočností, ktoré mal počuť od obžalovaného, respektíve poškodenej vypovedal, že v daný večer mal nočnú službu s kolegom U. a operačným strediskom boli vyslaný do obce Horné Naštice, odkiaľ volala poškodená, že bola fyzicky napadnutá. Keď prišli na miesto činu, pred domom sa nachádzal obžalovaný, s ktorým zostal kolega Tuchyňa, svedok Q. išiel do vnútra, kde uvidel poškodenú, ktorá mala zakrvavenú hlavu, vlasy, tričko a ruky, triasla sa, plakala a bola vystrašená. Svedok namiesto privolal RPZ, ktorá následne ošetrovala poškodenú.

Z výpovede svedka Tuchyňa s výnimkou reprodukováných skutočností je zrejmé, že v inkriminovaný večer bol spolu s kolegom Q. vyslaný ako hliadka do R. T., kde malo dôjsť k fyzickému útoku na poškodenú a vyhrážkam. Po príchode na miesto videl, že poškodená je od krvi, bola dobitá, mala monokel na tvári, škrabance a nemohla hýbať rukou. Videl obžalovaného, ako sa snaží vonku schovať za kríkmi, na čo ho zavolať, aby k nemu prišiel. S poškodenou bol vo vnútri svedok Q..

Zo znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia a traumatológia č. 109/2020 k zraneniam poškodenej vyplynulo, že poškodená v dôsledku útoku zo dňa 16.7.2020 utrpela súbor ľahších zranení, ktoré boli v priamej príčinnej súvislosti s incidentom a bola obmedzená na obvyklom spôsobe života po dobu jedného týždňa. Čo sa týka zranení na temene hlavy, toto bolo spôsobené priamym pôsobením tupého predmetu, tvrdého predmetu na oblasti temena, pričom sa mohlo jednať o úder, respektíve údery sklenenou fľašou. Znalec pri svojom výsluchu zo dňa 9.12.2021

na otázku, či by mohli zranenia poškodenej v oblasti temena hlavy objektívne vzniknúť aj sotením poškodenej a jej následným úderom temena hlavy o tvrdú stenu uviedol, že pokiaľ by sa jednalo o temeno v zadnej časti hlavy nevylučuje, že by nemohlo k takému zraneniu dôjsť napr. narazením do nejakého tvrdého tupého predmetu, či už steny, nábytku a podobne, pričom pokiaľ by sa jednalo o prednú časť temena hlavy, je pravdepodobnejší druh zranenia napríklad fľašou. Z fotodokumentácie zranení poškodenej vyplýva, že zranenie na temene hlavy bolo spôsobené v prednej časti temena hlavy.

Zo znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvia psychiatrie č. 165/2020 vyplynulo, že obžalovaný trpí syndrómom závislosti od alkoholu. Obžalovaný používa alkohol rád a aj v nadmerných množstvách, pod vplyvom alkoholu dochádza u neho k oslabovaniu racionálnych zábran a k zvýrazňovaniu vulgárneho, hostilného a agresívneho konania voči sociálnemu okoliu, aj voči aktuálnej partnerke.

Z nahrávky tiesňového volania poškodenej jednoznačne vyplýva, že poškodená zavolala na linku 158, kde oznámila, že ju napadol priateľ G. H., je celá krvavá a ide ju zabiť, je celá dobitá a bojí sa, že ju zabije.

Z obhliadky miesta činu vyplynula lokalizácia miesta útoku v rodinnom dome so zachytením krvných stôp na zariadení miestnosti ako aj na fľaši od alkoholu v oblasti hrdla fľaše.

Zo súhrnu vykonaných dôkazov vyplynulo, že na mieste činu sa počas incidentu nachádzala iba poškodená a obvinený, ktorý sa po predchádzajúcej konzumácii alkoholu začali hádať, avšak na rozdiel od minulosti v tomto prípade došlo až k fyzickému útoku na poškodenú. Samotný obžalovaný priznal fyzický útok na poškodenú rukou a hoci tak obžalovaný ako aj poškodená popreli, že by sa obžalovaný poškodenej vyhrážal smrťou, ako aj to, že túto mal opakovane udierať sklenenou fľašou od alkoholu do temenej oblasti hlavy, z výpisu hovorov na tiesňovú linku, z výpovedi svedkov Q. U., G. a R. ako i znaleckého posudku k zraneniam poškodenej a výsluchu znalca je nesporné, že ku skutku došlo tak, ako je uvedené v obžalobe. Poškodená na tiesňovej linke polície uviedla jednak fyzický útok zo strany obžalovaného, skutočnosť, že je celá krvavá a dobitá ako i skutočnosť, že ju obžalovaný ide zabiť, z ktorého konania mala obavu o svoj život. Je absolútne nelogické, aby poškodená volala na tiesňovú linku 158 a uvádzala skutočnosti týkajúce sa okolnosti, že ju G. H. ide zabiť a je celá krvavá, dobitá, čo následne na vlastné oči vnímali nielen členovia vyslanej hliadky PZ, ale aj pracovníčky RZP a to vrátane krvavých stôp na fľaši od alkoholu v ich domácnosti, ak by k takémuto útoku zo strany obžalovaného na poškodenú nedošlo, prípadne ak by sa malo skutočne jednať len o hádku a jednu facku, ako sa to obžalovaný a poškodená snažia prezentovať vo svojich výpovediach na hlavnom pojednávaní. O stave poškodenej krátko po inkriminovanej udalosti ako i o útoku sklenenou fľašou na hlavu poškodenej navyše svedčia aj objektívne dôkazy v podobe znaleckého posudku z odvetvia zdravotníctvo a farmácia, lekárske správy, zápisnica o obhliadke miesta činu, ako aj samotná doličná vec - pollitrová fľaša od borovičky so stopami krvi, v spojení s výpoveďami svedkov Q., U., G. a R., ktorí svedkovia zhodne uviedli, že na mieste činu sa nachádzal iba obžalovaný a poškodená, pričom poškodená bola zakrvavená v oblasti hlavy, mala opuch v oblasti nosa a pravého oka, bola v šoku a uplakaná.

Znalec pri svojom výsluchu k zraneniam na temene hlavy uviedol, že pokiaľ by sa jednalo o zranenie v prednej časti temena hlavy, je pravdepodobnejší druh zranenia napríklad fľašou, pričom z fotodokumentácie zranení poškodenej vyplynulo, že zranenie na temene hlavy bolo spôsobené práve v prednej časti temena hlavy. V tejto súvislosti dodávam, že napriek znalcom konštatovaným záverom o ľahkom charaktere zranenia, ktoré spôsobovalo iba malé obmedzenia na bežnom spôsobe života poškodenej a aj to iba po kratšiu dobu, je evidentné, že aj keď pri takomto útoku nedošlo k výrazne väčšiemu a závažnejšiemu následku, útok bol smerovaný na hlavu poškodenej pričom bol vedený so zbraňou - fľašou 0,5 l borovičky a znalec pripustil pri vyššej intenzite útoku rozbitie fľaše a možnosť spôsobenia rezných rán úločkami.

Verzia obžalovaného a poškodenej o spôsobe, akým sa stopy krvi mali dostať na fľašu je absolútne nevierohodná a jedná sa o výlučne účelovú obranu obžalovaného. V tejto súvislosti tiež poukazujem na skutočnosť, že pokiaľ mal dať obžalovaný poškodenej facku, nadávať jej, búchať jej po hlave a následne ju mal sotiť, na čo si poškodená mala udrieť hlavu a až v tomto okamihu sa jej mala spustiť krv, pričom k ďalšiemu konfliktu už nemalo dôjsť, prezentovaným spôsobom nemohol obžalovaný chytiť fľašu od alkoholu a týmto spôsobom naniesť stopy krvi poškodenej na fľašu.

Pokiaľ ide o výpoveď poškodenej na hlavnom pojednávaní, túto nemožno vyhodnotiť inak ako účelovú, v snahe vyvinúť obžalovaného, dôvodom čo je zjavne samotná skutočnosť, že obžalovaný je podľa poškodenej jediným človekom, ktorý jej pomáha a táto s ním naďalej plánuje viesť spoločný život. Z uvedeného dôvodu v čase, kedy bezprostredná hrozba útoku pominula (v priebehu prípravného konania), najskôr odmietla proti obžalovanému vypovedať a následne na hlavnom pojednávaní zvolila verziu skutkového deja, ktorá obžalovaného vyvíňa a je v rozpore s ostatnými vykonanými dôkazmi, s výnimkou výpovede samotného obžalovaného, ktorý má samozrejme sám snahu vyvinúť sa z trestnej zodpovednosti za svoje protiprávne konanie.

Prokurátor je toho názoru, že konanie obžalovaného G. H. mal súd správne posúdiť za súčasného splnenia všetkých materiálnych a formálnych podmienok trestného činu ako prečin ublíženie na zdraví podľa § 156 odsek 1, odsek 2 písmena a) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c), písmeno e) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a), písmeno d) Trestného zákona.

Vzhľadom k vyššie uvedeným dôvodom navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne v zmysle § 194 odsek 1 písmeno b) Trestného poriadku zrušil sťažnosťou napadnuté uznesenie Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č.k. 3T/80/2020-519 zo dňa 9.12.2021 ako neopodstatnené a aby tunajšiemu súdu súčasne uložil, aby vo veci znovu konal a rozhodol“.

Obžalovaný sa k sťažnosti prokurátora písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne, ako nadriadený súd, na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 písm. a), b) Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému prokurátor podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce tomuto výroku. Na základe svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora nie je dôvodná.

Krajský súd na základe preskúmania konania, predchádzajúceho vydaniu napadnutého uznesenia, nezistil v postupe okresného súdu chyby procesného charakteru, pre ktoré by malo byť zrušené sťažnosťou prokurátora napadnuté uznesenie okresného súdu z dôvodu samotnej existencie takýchto procesných pochybení aj bez následného pristúpenia k prieskumu správnosti samotného napadnutého uznesenia. V konečnom dôsledku krajský súd konštatuje, že v dôvodoch sťažnosti prokurátora nie je ani vytýkaná existencia takýchto procesných chýb.

Pokiaľ ide o otázku správnosti a zákonnosti napadnutého uznesenia, z odôvodnenia podanej sťažnosti vyplýva, že prokurátor namieta nesprávnosť od skutkovej vety obžaloby okresným súdom zistených odlišných skutkových okolností prejednávaneho prípadu.

V úvode svojich úvah považuje krajský súd za potrebné uviesť, že konkrétne skutkové okolnosti, uvádzané v skutkovej vete obžaloby, v prípade ich preukázania vykonaným dokazovaním by aj podľa názoru krajského súdu mohli byť spôsobilé odôvodniť právny záver o formálnom naplnení pojmových znakov trestných činov, uvedených v obžalobe. Krajský súd tiež poukazuje na to, že vo veci už bolo rozhodované rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 17.3.2021, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania činu, skutkovo totožného so skutkovou vetou obžaloby. Uvedený rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), b) Tr. por. bol v celom rozsahu zrušený uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 17.3.2021, sp. zn. 3To/31/2021 a okresnému súdu bola vec vrátená, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol s pokynmi a s právnymi názormi, na ktorých aj v súčasnosti zotráva.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že po novom vyhodnotení vykonaných dôkazov, použiteľných pred súdom, okresný súd v otázkach skutkových okolností prípadu na rozdiel od obžaloby pri zachovaní totožnosti skutku dospel k iným skutkovým zisteniam z hľadiska skutočností, rozhodných pre posúdenie naplnenia pojmových znakov trestných činov, uvedených v obžalobe. Z obsahu dôvodov podanej sťažnosti krajský súd vyvodil, že prokurátor namieta správnosť okresným súdom ustálených skutkových okolností, odlišných od obžaloby, teda namieta správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení použiteľných dôkazov, vykonaných na hlavnom pojednávaní.

V súvislosti so sťažnosťou prokurátora namietanou správnosťou hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany okresného súdu krajský súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda okresný súd postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže krajský súd zrušiť napadnuté rozhodnutie ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozhodnutiu okresného súdu vytknúť vadu, spočívajúcu v porušení ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. V tejto súvislosti krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru krajského súdu správne zistený, pretože okresný súd by nehodnotil správne dôkazy vykonané vo veci samej, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., môže krajský súd upozorniť okresný súd len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Podľa odôvodnenia napadnutého rozsudku, na obsah ktorého týmto krajský súd poukazuje v zmysle jednoty rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu, okresný súd na základe vykonaného dokazovania aj na základe aplikácie zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“ dospel vo svojej podstate ku skutkovým záverom o nepreukázaní bez akýchkoľvek pochybností takého konania obžalovaného, ktoré by napĺňalo znaky vyhrážania sa inému v zmysle § 360 ods. 1 Tr. zák. a o nepreukázaní takého konania obžalovaného, ktoré by napĺňalo pojmové znaky pokusu trestného činu podľa § 14 ods. 1 k § 156 ods. 1 Tr. zák.

Na základe preskúmania veci krajský súd dospel k záveru, že skutkové zistenia okresného súdu, uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku a odlišné od skutkových okolností, uvedených v skutkovej vete obžaloby, majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a nevykazujú vady, ktoré by mali základ v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., ako aj v nesprávnej aplikácii jednej zo základných zásad trestného konania, a to zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“.

V súvislosti s dôkaznou situáciou v prejednávanej veci krajský súd považuje za potrebné poukázať na to, že použiteľnými priamymi dôkazmi o tom, čo sa stalo v čase a na mieste činu, sú len výpoveď obžalovaného, výpoveď poškodenej a záznam telefonického hovoru poškodenej na políciu. Ostatné použiteľné dôkazy sú len dôkazmi nepriamymi. Okresný súd tak stál pred úlohou ustáliť, aké konkrétne verzie priebehu skutku z týchto dôkazov vyplývajú a ktorá verzia na základe hodnotenia dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. aj na základe aplikácie zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“ má byť podkladom pre posúdenie viny obžalovaného. Aj keď to výslovne nevyplýva z odôvodnenia napadnutého uznesenia, za správny považuje krajský súd záver okresného súdu, vyplývajúci z kontextu odôvodnenia napadnutého uznesenia, podľa ktorého samotné použiteľné nepriame dôkazy vo svojom súhrne nedávajú podklad k naformulovaniu všetkých konkrétnych skutkových zistení činu, ustálených v obžalobe. Preto krajský súd považuje za súladný s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. postup okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, keď priame a nepriame dôkazy hodnotil aj vo vzájomných súvislostiach, teda prihliadal aj na verzie činu, vyplývajúce z použiteľných výpovedí obžalovaného a poškodenej.

Krajský súd sa nestotožnil so správnosťou názoru prokurátora v dôvodoch podanej sťažnosti, podľa ktorého názoru mal okresný súd na základe použiteľných vykonaných dôkazov dospieť ku konkrétnym skutkovým záverom, uvedeným v skutkovej vete obžaloby. Z obsahu odôvodnenia sťažnosti krajský súd konštatuje, že prokurátor v dôvodoch sťažnosti nenamietal, že by skutkové závery okresného súdu nemali oporu v tom, čo vyplývalo z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní, resp. že by bol

postup okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov rozporný s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. v zmysle vyššie uvedeného teoretického rámca, ale sa len domáha vyvedenia iných záverov, iného hodnotenia dôkazov s tým, aby krajský súd nariadil okresnému súdu, aké konkrétne skutkové zistenia má vyvodiť z vykonaných dôkazov (ustáliť skutkové závery totožné so znením skutkovej vety obžaloby). Takejto požiadavke však krajský súd v zmysle vyššie uvedených úvah o oprávnení krajského súdu preskúmavať správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení dôkazov nemôže v žiadnom prípade vyhovieť, keďže krajský súd nemá právomoc udeľovať okresnému súdu záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov (nemá právo prikazovať, o ktoré konkrétne dôkazy má oprieť skutkový stav veci a aké konkrétne závery má z vykonaných dôkazov vyvodiť). Krajský súd opakovane zdôrazňuje, že môže upozorniť okresný súd len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať.

S poukazom na obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku a na základe preskúmania obsahu spisového materiálu krajský súd dospel k záveru, že okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne vypořiadal so všetkými okolnosťami, významnými pre rozhodnutie a dal riadne odpovede, prečo nedospel k záverom, vyvedenia ktorých sa domáhal prokurátor v dôvodoch svojej sťažnosti. Krajský súd musí tiež konštatovať, že argumentácia okresného súdu, o ktorú oprel svoj záver o nepreukázaní skutkových okolností činu, ktoré by v spojení s ostatnými (medzi názorom prokurátora a okresného súdu nespornými) skutkovými okolnosťami prípadu opodstatňovali právnu kvalifikáciu skutku tak, ako je to uvedené v obžalobe, má úplnú oporu v obsahu výsledkov vykonaného dokazovania, čo podľa názoru krajského súdu nespochybňuje ani vyššie citovaný obsah dôvodov sťažnosti prokurátora. Okresný súd podľa názoru krajského súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne, logicky a opierajúc sa o argumenty, ktoré majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, vysvetlil, prečo ho výsledky vykonaného dokazovania nepresvedčili bez akýchkoľvek pochybností o tom, že skutok sa stal tak, ako je to uvedené v obžalobe a dal odpovede aj na to, prečo nemohol dospieť ku skutkovým záverom, vyvedenia ktorých sa domáha prokurátor aj v dôvodoch jeho sťažnosti. Preto krajský súd z uvedených dôvodov nezistil skutočnosti, ktoré by mohli viesť k odôvodnenému záveru o porušení ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. okresným súdom pri hodnotení dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní.

Pokiaľ ide o právne názory okresného súdu v odôvodnení napadnutého uznesenia o nenaplnení pojmových znakov trestných činov, uvedených v obžalobe, konaním obžalovaného ustáleným okresným súdom, krajský súd považuje tieto právne úvahy za úplné, správne a zákonné.

Nad rámec týchto správnych právnych záverov okresného súdu krajský súd považuje za potrebné dodať, že podľa jeho názoru okresným súdom správne zistené skutkové okolnosti prípadu nedávajú podklad k záveru o preukázaní úmyslu obžalovaného spôsobiť poškodenú ujmu na zdraví v zmysle § 14 ods. 1 k § 156 ods. 1 Tr. zák. Aj úmysel (zavinenie ako vnútorný psychický vzťah páchatela ku skutočnostiam tvoriacim trestný čin) sa preukazuje dokazovaním, pričom priamym dôkazom o úmysle môže byť jedine vyjadrenie obvineného. To však neznamená, že zavinenie obvineného nemožno dokazovať aj z iných dôkazov.

V prejednávanom prípade obžalovaný poprel úmysel spôsobiť poškodenú ublíženie na zdraví v zmysle § 123 ods. 2 Tr. zák., pričom podľa výsledkov vykonaného dokazovania k takémuto následku v prejednávanom prípade nedošlo. Podľa názoru krajského súdu okresným súdom správne zistený skutkový stav veci nedáva podklad k záveru o preukázaní priameho úmyslu obžalovaného podľa § 15 písm. a) Tr. zák. spôsobiť poškodenú ublíženie na zdraví v zmysle § 123 ods. 2 Tr. zák., keďže neboli zistené žiadne skutočnosti, nezávislé od vôle obžalovaného, ktoré by bránili obžalovanému vykonať všetko, čo by bolo nutné vykonať pre dosiahnutie ublíženia na zdraví poškodenej. To isté vo svojej podstate platí aj pre prípad posudzovania preukázania nepriameho úmyslu obžalovaného podľa § 15 písm. b) Tr. zák. Z uvedených dôvodov podľa názoru krajského súdu okresným súdom správne ustálený skutkový stav veci v prejednávanom prípade nedáva podklad k právnenému záveru o naplnení subjektívnej stránky pokusu trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 14 ods. 1 k § 156 ods. 1 Tr. zák.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná. Keďže s poukazom na vyššie uvedené krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť prokurátora proti napadnutému uzneseniu nie je dôvodná, bolo rozhodnuté tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.